

Sygnatura akt IV Ka 589/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie :	SO Sylwana Wirth SO Waldemar Majka
Protokolant :	Agnieszka Paduch

przy udziale Władysławy Kunickiej - Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2013 roku

sprawy **K. C.**

oskarżonego z art. 158 § 1 k.k. i 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 190 § 1 k.k., 245 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 10 czerwca 2013 roku, sygnatura akt II K 703/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 589/13

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Kłodzku oskarżył K. C. o to, że :

I. w dniu 20 marca 2010 roku w R., woj. (...)działając wspólnie i w porozumieniu z D. S.i T. D.dokonali pobicia T. B., K. P., J. B., T. B. (1)oraz M. K.w ten sposób, iż K. C.uderzył T. B.pięścią w twarz, a następnie gdy obaj się przewrócili T. D.zadał T. B.uderzenia pięścią w tył głowy, natomiast D. S.zadał M. K.kopnięcie w udo i uderzył go w głowę oraz w ten sposób, że wszyscy zadawali Rekowa uderzenia J. B., T. B. (1), którym to zachowaniem zarazili pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku za zdrowiu oraz w wyniku którego pokrzywdzony M. K.doznał obrażeń naruszających czynności narządu ciała na okres poniżej dni 7 tj. o czyn z art. 158 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

II. w dniu 20 marca 2010 roku w R., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej stosując wobec M. K.przemoc polegająca na uderzeniu go pięścią w głowę, a następnie szarpaniu za ubranie i zadaniu uderzenia głowa w okolicę łuku brwiowego oraz wypowiadając groźby pozbawienia życia zażądał od pokrzywdzonego pieniędzy, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął ze względu za odmowę wydania pieniędzy przez pokrzywdzonego, w wyniku którego to zachowania M. K.doznał obrażeń naruszających czynności narządu ciała na okres poniżej dni 7 tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

III. w dniu 20 marca 2010 roku w R., woj. (...), wymachując rozbitą w reku butelką wypowiadał wobec T. B.groźby pozbawienia życia, które wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadniona obawę, że zostaną spełnione tj. o czyn z art. 190 § 1 kk,

IV. w dniu 20 marca 2010 roku w R., woj. (...), wymachując trzymaną w reku rozbita butelką wywierał wpływ na M. K.i T. B. (1)wypowiadając wobec nich groźby pozbawienia życia w celu zmuszenia ich od odstąpienia od zawiadomienia policji o przestępstwie tj. o czyn z art. 245 kk

Sąd Rejonowy w Kłodzku wyrokiem z dnia 10 czerwca 2013 roku, sygn. akt II K 703 /12:

I. oskarżonego K. C.uznał za winnego popełnienia tego, że w dniu 20 marca 2010 roku w R., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S.i T. D.wziął udział w pobiciu T. B., K. P., J. B., T. B. (1)oraz M. K.w ten sposób, że uderzył T. B.pięścią w twarz , a następnie gdy obaj się przewrócili T. D.zadał T. B.uderzenie pięścią w tył głowy, natomiast D. S.zadał M. K.kopnięcie w udo i uderzył go w głowę oraz w ten sposób, że zadawał rękoma uderzenia J. B., T. B. (1), czym naraził pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, to jest przestępstwa z art. 158 § 1 kk i za to na podstawie art. 158 § 1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. oskarżonego K. C.uznał za winnego popełnienia tego, że w dniu 20 marca w R., stosując wobec M. K.przemoc polegająca na uderzeniu go pięścią w głowę, z następnie szarpaniu za ubranie i zadaniu uderzenia głową w okolicę łuku brwiowego oraz grożąc pozbawieniem życia usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 20 złotych, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na odmowę wydania pieniędzy przez pokrzywdzonego, powodując u M. K.obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy, obrzęku nosa i obrzęku okolicy lewego łuku brwiowego, powodując naruszenie czynności zarządów ciała na okres poniżej dni 7, to jest przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

III. oskarżonego K. C.uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 190 § 1 kk i za to na podstawie art. 190 § 1 kk wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. oskarżonego K. C.uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z a rt. 245 kk i za to na podstawie art. 245 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 k połączył orzeczone wobec oskarżonego K. C.w punkcie I, II, III i IV wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

VI. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej w punkcie V wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okres jego zatrzymania od dnia 20 marca 2010 roku do dnia 23 marca 2010 roku.

Z wyrokiem tym nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy z wyboru.

Apelujący zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i polegający na stwierdzeniu, że K. C.brał udział w zajściu pomimo, iż to on zaatakowany został przez idących droga młodych ludzi, którzy zawiadomili policję ponieważ bali się konsekwencji swojego zachowania.

Stawiając ten zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna .

Wbrew jej twierdzeniom Sąd I instancji poczynił ustalenia faktyczne z poszanowaniem wszystkich norm postępowania karnego zawartych w art. 410 kpk i art. 7 kpk, tj. kształtując swoje przekonanie na podstawie całokształtu przeprowadzonych dowodów, ocenionych przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Obszerne uzasadnienie pisemne zaskarżonego wyroku spełnia wszystkie wymagania określone w przepisie art. 424 kpk, wykazuje ono, iż ustalenia faktyczne odpowiadają kompleksowej ocenie dowodów, przez co podlega pełnej aprobacie sądu odwoławczego. Trafnie zastosowano kwalifikację prawną poszczególnych czynów, co następnie należy i wyczerpująco uzasadniono.

Zawarty w apelacji zarzut błędnych ustaleń faktycznych nie został uzasadniony wywodem, w którym apelujący wskazał na konkretne błędy w ocenie poszczególnych dowodów, apelujący nawet nie wymienił dowodów, których sądową ocenę kwestionuje. Z tej przyczyny apelację należy ocenić jako ogólnikową polemikę z wnioskami Sądu Rejonowego, które przecież zostały bardzo szeroko i prawidłowo uzasadnione.

Twierdzenie apelującego, jakoby to główni świadkowie nie potrafili w sposób pewny odtworzyć przebiegu zajścia nie polega na prawdzie. Oczywistym pozostaje zjawisko przynajmniej częściowej niepamięci szczegółów zdarzenia po upływie 3-ech lat, ale fakt ten nie deprecjonuje zeznań składanych bezpośrednio po zdarzeniu, gdy pamięć świadków jest świeża, co pozwala na odtworzenie ważnych szczegółów zajścia, w tym przedstawienie zachowań poszczególnych sprawców i opisanie cech ich wyglądu. W niniejszej sprawie Sąd I instancji sprostął zadaniu wyjaśnienia rozbieżności zeznań świadków , co dotyczy relacji M. K.i T. B.w protokołach okazań materiału zdjęciowego, uznając - stosownie do zeznań tych świadków złożonych na rozprawie w dniu 21 stycznia 2013r.- iż najbardziej miarodajne są pierwotne zeznania, złożone bezpośrednio po zajściu. Świadkowie ci nie wycofali się ze wskazania oskarżonego K. C.jako najbardziej agresywnego uczestnika zajścia, zidentyfikowali go m. in na podstawie charakterystycznego tatuażu na nodze. W szczególności pokrzywdzony M. K.wprost wskazał na oskarżonego jako tego sprawcę, który go szarpał, bił po głowie i żądał pieniędzy, po czym brał udział w pobiciu jego i pozostałych pokrzywdzonych a następnie kierował groźby karalne , wspierając je wymachiwaniem rozbitą butelką (konsekwentne zeznania przed sądem k. 441v., 608-609 akt). Co nadto istotne, przedstawione relacje nie są odosobnionymi, potwierdzają je zeznania licznych uczestników zajścia, osób dla oskarżonego zupełnie obcych, np.G. H., J. B., A. G., T. B. (1), P. D.czy T.B.i A. L.. Chociażby ostatnia z wymienionych po zidentyfikowaniu w materiale zdjęciowym oskarżonego K. C.zrelacjonowała cyt. „ mężczyzna ten zaczepiał na początku M. K.i innych chłopaków..on też brał udział w pobiciu ... bił M. K... również nas zaczepiał i słownie groził” k. 170 akt. Dlaczego tak liczni świadkowie mieliby zeznawać tendencyjnie na niekorzyść nieznanego im wcześniej oskarżonego, tego apelujący już przekonująco nie wskazuje. Oczywistym pozostaje wniosek, że zeznania wymienionych świadków nie są identyczne w treści (bo być nie mogą), ale bazując na wymienionych dowodach można bezbłędnie ustalić przebieg zdarzeń, które to zadanie Sąd Rejonowy wykonał należyście.

Nie wskazał apelujący na konkretne dowody, potwierdzające stawianą przezeń tezę, że to oskarżony został zaatakowany przez idących drogą młodych ludzi, którzy zawiadomili policję, ponieważ bali się konsekwencji swego zachowania. Można w tym miejscu odesłać apelującego chociażby do zeznań bezpośredniego świadka R. Ł., kolegi oskarżonego i skazanych już prawomocnie współsprawców pobicia(czyn I), a który wprost wskazał, że to oskarżony z T. D. i D. S. cyt.” wyszli z auta i postanowili przegonić grupę z ulicy” k. 71 . R. Ł. przywiózł oskarżonego na miejsce zdarzenia, ale w swych zeznaniach wyraźnie dystansował się od zdarzenia i unikał podawania jego szczegółów, niemniej treść jego wypowiedzi wyraźnie dowodzi, że to oskarżony z T. D. i D. S. dążyli do siłowej konfrontacji z grupą młodych ludzi, w której znajdowali się pokrzywdzeni. Skazany D. S. także przyznał cyt. „ ganiałiśmy ich..ja, C. i D....tych kolonistów których ganiałiśmy było sporo..”k.85 akt.

Apelujący kwestionując z założenia wnioski Sądu meriti ewidentnie nie zapoznał się z wyjaśnieniami oskarżonego, który przyznał się do udziału w pobiciu cyt. „ uderzyłem jakiegoś chłopaka z pięści”k. 65 akt oraz przyznał wypowiedzianie gróźb k. 89-91 i k. 572 akt, zatem oczekiwanie zreformowania wyroku przez uniewinnienie oskarżonego to wniosek kompletnie chybiony.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz powinien zmierzać do wykazania, jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd meriti, oceniając zebrany materiał dowodowy. W ogólnikowym uzasadnieniu przedmiotowej apelacji nie występują konkretne treści, potwierdzające słuszność tego zarzutu.

Wyczerpująca i spełniająca wszystkie wymogi art. 53 kk pozostaje również argumentacja w zakresie wysokości orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności kary za poszczególne występki. Wszystkie te kary Sąd Rejonowy – mimo licznych okoliczności obciążających (postępowanie cechujące się znaczną i niczym nie uzasadnioną agresją, dopuszczenie się przestępstw w stanie nietrzeźwości, uprzednia karalność sądowa oskarżonego za występki podobny z art. 158 kk, w okresie uprzednio zastosowanej probacji) wymierzył w dolnych ustawowych granicach zagrożenia, zaś za występki usiłowania rozboju w najniższym ustawowym wymiarze lat 2-ch, przewidzianym w art. 280 §1 kk. Skoro ponadto karę łączną wymierzono z zastosowaniem zasady absorpcji, to brak jest podstawy dla czynienia jakiegokolwiek korekty wyroku na korzyść oskarżonego. Jedyne argumenty apelacji, iż gdyby przyjąć winę oskarżonego, to wymierzona kara jest bardzo surowa, nie została poparta jakimkolwiek uzasadnieniem.

Z przytoczonych względów apelacja jest całkowicie bezzasadna, co skutkuje utrzymaniem zaskarżonego wyroku w mocy.

O zwolnieniu oskarżonego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk, co uzasadnia wymierzenie kary izolacyjnej oraz brak po stronie oskarżonego jakiegokolwiek majątku i dochodów.